

Sygn. akt IV P 60/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Cieszynie IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Trybuła
Ławnicy:	Jan Kopiec Jadwiga Kruszy
Protokolant:	Sylwia Zabłocka

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2017 r. w Cieszynie

sprawy z powództwa K. C.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. w S.

o zapłatę odszkodowania

1. zasądza od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o.

w S. na rzecz powoda K. C. kwotę 7.470,60 zł (siedem tysięcy czterysta siedemdziesiąt złotych 60/100) tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie poczynając od 11.04.2017r. oraz kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

2. wyrokowi do kwoty 2.490 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

3. nakazuje pobrać od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o.

w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Cieszynie kwotę 374 zł tytułem opłaty od pozwu.

Ławnicy: Przewodniczący:

UZASADNIENIE

Powód K. C. wystąpił z żądaniem zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) spółka z o. o. w S. kwoty 7.470,60 zł netto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie poczynając od 11.04.2017 r. oraz zwrotu kosztów postępowania. Powód uzasadniał swoje żądanie w ten sposób, że zmuszony był rozwiązać z pozwanym pracodawcą umowę o pracę z przyczyn leżących po stronie pozwanego, a to wobec ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych przez pozwanego polegającego na niewypłacaniu na czas wynagrodzenia za pracę. Spóźnienia w wypłacie wynagrodzenia dochodziły nawet do trzech miesięcy, a ostatnią ratę za miesiąc grudzień powód otrzymał w marcu 2017 r. wobec czego zdecydował się rozwiązać umowę o pracę.

Pozwane Przedsiębiorstwo (...) spółka z o. o. w S. w odpowiedzi na pozew wносиło o oddalenie żądania powoda i obciążenie go kosztami postępowania. Pozwany zarzucił, że powód uchybił terminowi do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę na zasadzie art. 55§ 1¹ kp albowiem jako przyczynę złożenia tego oświadczenia wskazał brak wynagrodzenia za styczeń i luty 2017 r. oraz brak wypłaty świadczenia socjalnego a oświadczenie złożył 21 marca 2017 r., zdaniem pozwanego po upływie miesięcznego terminu wynikającego z art. 55 § 2 kp w związku z art. 52 § 2 kp. Nadto pozwany wskazywał, że powodowi nie przysługuje roszczenie o zapłatę świadczenia z funduszu socjalnego i dlatego okoliczność ta nie stanowi o naruszeniu obowiązków pracodawcy przez pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powód K. C. był pracownikiem pozwanego Przedsiębiorstwa (...) spółka z o. o. w S. od 19.11.2013 r., ostatnio na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z 19.02.2016 r. Powód pracował jako kierowca autobusu na pełny etat. /Dowód: akta osobowe/.

Pozwany co najmniej od wakacji 2014 r. opóźniał się z wypłatą wynagrodzeń. /Dowód: pismo pracowników do pozwanego z 10.10.2014 r. i kopia protokołu z zebrania z pracownikami k – 9, 10/. Wynagrodzenie za listopad 2016 r. powód otrzymał w dwóch ratach, kwotę 500 zł w dniu 2.02.2017 r., kwotę 1.369,77 zł w dniu 10.02.2017 r. Wynagrodzenie za grudzień 2016 r. powód otrzymał w trzech ratach, kwotę 500 zł w dniu 21.02.2017 r., kwotę 500 zł w dniu 6.03.2017 r., kwotę 1.722,55 zł w dniu 17.03.2017 r. Wynagrodzenie za styczeń 2017 r. powód otrzymał w dwóch ratach, kwotę 1.500 zł w dniu 4.04.2017 r., kwotę 771,21 zł w dniu 13. (...). Wynagrodzenie za luty 2017 r. powód otrzymał również w dwóch ratach, kwotę 1000 zł w dniu 20.04.2017 r., i kwotę 1476,87 zł w dniu 10.05.2017 r. /Dowód: wydruk historii rachunku bankowego powoda k – 38/. Wynagrodzenie za marzec 2017 r. powód otrzymał w dwóch ratach. /Dowód: dowody przelewów bankowych k – 29, 30/.

Wynagrodzenie powoda wynosiło za grudzień 2016 r. 3309,25 zł brutto, za styczeń 2017 r. 2603,24 zł brutto, za luty 2017 r. 2871,56 zł brutto, za marzec 2017 r. 4.587,55 zł brutto. /Dowód: kopie listy płac powoda k – 13, 14/.

Powód w dniu 21 marca 2017 r. złożył pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia i jako przyczyny rozwiązania umowy podał brak wynagrodzenia za styczeń i luty 2017 r. oraz brak wypłaty świadczenia socjalnego „wczasy pod gruszą” za 2015 r. i 2016 r. Powód zaznaczył w tym oświadczeniu, że spóźnienia w wypłacie wynagrodzeń dochodziły do zaległości 3 miesięcy jak w przypadku wypłaty za grudzień 2016 r., gdzie ostatnia rata wynagrodzenia wpłynęła dopiero w marcu 2017 r. /Dowód: oświadczenie powoda k – 7/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów zaoferowanych przez stronnym, którym Sąd dał wiarę, albowiem w zasadzie stan faktyczny był między stronami bezsporny. Strony nie kwestionowały wzajemnie złożonych dowodów.

Sąd zważył

Zgodnie z treścią art. 94 pkt.5 Kodeksu pracy pracodawca jest zobowiązany terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie. Uchybienie temu obowiązkowi stanowi naruszenie podstawowych obowiązków pracodawcy w stosunku do pracownika. Zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że sytuacja taka nie jest w przypadku pozwanego sporadyczna ale utrzymuje się ciągle co najmniej od 2014 r. Sąd zatem ustalił, że wystąpiła sytuacja usprawiedliwiająca rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika. Oświadczenie pracownika powinno być złożone w terminie 1 miesiąca od daty uzyskania przez pracownika wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy /art. 55 § 2 K.p. w związku z art. 52 § 2 K.p./. Powód jako przyczynę rozwiązania umowy podał brak wynagrodzenia z styczeń i luty 2017 r. Wynagrodzenie za luty było wymagalne do 10 marca 2017 r. i dopiero od 11 marca 2017 r. pozwany był w zwłoce. Powód złożył oświadczenie 21 marca 2017 r., a więc 10 dni po dacie wymagalności wynagrodzenia za luty 2017 r., tym samym zachowując termin przewidziany w przytoczonych wyżej przepisach.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu było ustalenie, czy powód miał roszczenie o wypłatę świadczenia socjalnego albowiem ustalenie, iż jedna z przyczyn wskazanych w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy jest usprawiedliwiona wystarczy aby uznać żądanie pozwu za uzasadnione. Dlatego Sąd nie prowadził postępowania dowodowego w kierunku ustalenia zasadności tej przyczyny. Okoliczność ta nie miałaby wpływu na miarkowanie odszkodowania albowiem jak wcześniej zaznaczono, naruszenie obowiązków wobec pracowników było u pozwanego częstą praktyką i dlatego Sąd nie widział możliwości miarkowania wysokości odszkodowania.

Wysokość odszkodowania Sąd ustalił na podstawie wydruków z listy płac powoda, któremu to dowodowi pozwany nie zaprzeczał. Odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za okres wypowiedzenia. Powód był zatrudniony na podstawie umowy zawartej na czas nieokreślony, przy czym u pozwanego był zatrudniony od listopada 2013 r., czyli ponad 3 lata. Dlatego zgodnie z treścią art. 36 § 1 pkt. 3 k. p. i art. 55 § 1¹ k.p. Sąd zasądził odszkodowanie zgodnie z żądaniem pozwu.

Na zasadzie art. 477² § 1 kpc Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc. Pozwany jako strona przegrywająca sprawę został obciążony kosztami poniesionymi przez powoda, czyli kosztami zastępstwa procesowego. Na zasadzie art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd obciążył pozwanego opłatą od pozwu.